

ЧЕКАЈУЋИ ДА ОТВОРИШ КЊИГУ

Зима на прагу,
ја гола и зимоморна.
Влажне усне модре ми попут купина.
Што не пребациш преко мене
какав покривач од топлих речи,
или, још боље, загрејаног себе.

Подрхтавам чекајући да отвориш књигу
и у њу зарониш.
Али ако се то не догоди,
из ње ћу негде да шмугнем.
Знаш ли, неиздржива је
и самоћа и хладноћа и моја нагост у њој.

НАЋВЕ

Наследила сам наћве,
оне сиротињске,
али нисам задњицу налик њима.
Шта ћете, биле су предмет оставине,
а нису у генима.

И даље зврје празне, ништа у њима не месим,
али њихов облик саливен
у многим другим задњицама
и те како је у употреби.

Мислим, оне су у предности –
лакше је, ако треба, стесати
него накалемити.